

MILOU & DANIËLLE'S

MAGISCHE
JUNGLE SAFARI

Milou & Daniëlle's

MAGISCHE JUNGLE SAFARI

Lizzy Maria B.

Een realisatie van :

Uitgeverij bravenewbooks

<https://home.bravenewbooks.nl/>

Auteur : Lizzy.Maria.B

Lizzy.maria.b@proximus.be

<https://www.facebook.com/lizzy.maria.B/>

Coverontwerp: Lizzy.Maria.B

Tekeningen:Tensor.art. AI, door Lizzy Maria.B

BOOK ISBN: 9789465206783

© Lizzy.Maria.B

Het was een prachtige, zonnige ochtend toen Milou en Daniëlle wakker werden. Ze waren klaar voor een groot avontuur! Milou sprong vrolijk uit bed. "Daniëlle! Wanneer gaan we in het vliegtuig? Ik kan niet wachten!"

Daniëlle lachte en pakte haar grote koffer. "Nog heel even, Milou. Eerst moeten we alles inpakken. "Milou hielp enthousiast mee. Samen stopten ze kleurrijke kleren, knuffels en spelletjes in de koffer. Toen alles klaar was, gingen ze naar het vliegveld. In het vliegtuig zaten ze naast het raam. Milou keek naar de wolken die als zachte wattenbollen voorbij dreven.

"Zie je die daar? Dat lijkt wel een groot, zacht bed!" riep Milou blij. Daniëlle lachte. "Haha, ja! En dat daar is een ijsberg, zo groot als een berg van ijs!"

Na een spannende vlucht landden ze in een warm, nieuw land. Toen ze uit het vliegtuig stapten, voelden ze de warme lucht op hun huid. "Wow, het ruikt hier anders," zei Milou terwijl ze haar neus in de lucht hield. "Het is een beetje tropisch! Kom, laten we snel naar het hotel gaan," zei Daniëlle.

Naast het hotel stonden hoge bomen die bijna de lucht raakten. Ze liepen naar hun kamer, zetten hun koffers neer en keken rond. Milou trok aan Daniëlle's hand. "Ik wil de tuin zien! "Goed idee! Laten we gaan," zei Daniëlle met een glimlach. In de tuin was alles groen en vol kleur. Bloemen bloeiden in alle tinten van de regenboog en vogels zongen vrolijk. "Ik zie iets bewegen daar!"

Riep Milou en wees naar een speels aapje dat tussen de takken sprong. "Hallo! Ik ben Bongo!" zei het aapje terwijl het aan een tak hing. "Wat doen jullie hier in mijn jungle?"

"Hallo Bongo! Wij zijn Danielle en Milou," zei Daniëlle. "We zijn hier op vakantie en willen avonturen beleven! "Dat klinkt leuk! Kom, ik neem jullie mee naar mijn huisje!" riep Bongo enthousiast. Milou sprong op en neer. "Jaaa! We gaan met Bongo mee!"

Bongo maakte een sprongetje en zwaaide met zijn hand. "Volg me maar! Ze volgden Bongo door de jungle, langs grote bomen en kleurrijke bloemen. En zo begon hun avontuur in de jungle, met Bongo als hun nieuwe vriend.

Wat voor spannende dingen zouden ze gaan ontdekken?

Na een tijdje zagen ze iets dat tussen de takken.
 Het was een klein huisje, gemaakt van bladeren en bananen.
 "Daar!" zei Bongo enthousiast. "Daar is mijn huisje. Zien jullie het?"
 "Jouw huisje is geweldig! Het lijkt wel een sprookje! Zeiden Milou en Daniëlle samen.
 Bongo glimlachte trots. "Dank je!
 Maar het leukste aan mijn huisje is de speciale kracht van de bananen! "
 "Speciale kracht?" vroeg Daniëlle nieuwsgierig. "Wat voor kracht hebben ze?"
 "Nou," zei Bongo terwijl hij een banaan opraapte, "
 Deze bananen geven je een glimlach, zelfs op de somberste dagen! Wil je het proberen?
 Milou sprong op en neer van enthousiasme. "Ja, ja! Laat ons een banaan proeven!"
 Bongo gaf hun elk een banaan. "Neem een hap en kijk wat er gebeurt!"
 Milou nam een grote hap van haar banaan en plotseling begon ze te lachen.
 "Hahaha! Ik voel me zo blij! Daniëlle nam ook een hap en haar gezicht straalde.
 "Dit is geweldig! Ik kan niet stoppen met lachen!
 Bongo grinnikte. "Zie je? De bananen hebben echt een speciale kracht! Ze maken je blij!"
 "Wat kunnen we nog meer doen met de bananen?" vroeg Milou met grote ogen.
 Bongo dacht even na. "Laten we samen een spelletje spelen!
 We kunnen een bananenrace houden!"
 "Dat klinkt leuk!" riep Daniëlle. "Wat moeten we doen?"
 Bongo sprong van zijn tak en zei: "We moeten de bananen zo snel mogelijk naar de grote
 boom daar verderop brengen! Wie het eerst aankomt, wint!"
 "Laten we beginnen!" zei Milou vastberaden. En zo begonnen de drie vrienden aan hun
 bananenrace, met veel gelach en plezier aan het magische huisje van Bongo het aapje.
 Met een grote glimlach op hun gezicht keken Milou en Daniëlle
 naar elkaar toen ze vertrokken .
 "Denk eraan" riep Bongo hen nog na "Fruit eten is gezond en word je blij van "
 Dit was nog maar het begin van een geweldig avontuur in het bos met hun nieuwe vriend
 Bongo, het kleine aapje met zijn magische bananen!

Milou en Daniëlle liepen lachend verder door het bos.

De zon scheen en de vogels zongen vrolijk. "Kijk, daar is iets grappigs!" zei Milou, terwijl ze naar iets in de verte wees.

"Wat is het?" vroeg Daniëlle nieuwsgierig en ze trok Milou mee om dichterbij te komen.

"Ik weet het niet, maar laten we gaan kijken!" zei Milou enthousiast.

Hun hartjes klopten sneller van nieuwsgierigheid.

Toen ze dichterbij kwamen, zagen ze een grote, grappige beer met een rood vestje en een grappige hoed. Hij stond voor zijn holletje en had een ernstige blik op zijn gezicht.

Om hem heen stonden een aantal lantaarnzwammen, die er een beetje bedrukt uitzagen.

"Hallo, meneer Beer! Waarom kijkt u zo serieus?" vroeg Daniëlle voorzichtig.

De beer draaide zich om en zijn gezicht lichtte op. "Oh, hallo! Ik ben Benny de Beer.

Ik ben een beetje boos op deze lantaarnzwammen,"

Zei hij terwijl hij een poot naar de zwammen wees.

"Waarom bent u boos?" vroeg Milou nieuwsgierig. "Wat hebben ze gedaan?"

"Ze hebben hun werk niet gedaan!" riep Benny. "Gisterenavond hadden ze moeten schijnen om mijn voordeurtje te verlichten, maar ze gaven toen helemaal geen licht!"

Daniëlle keek naar de lantaarnzwammen, die er nu nog droeviger uitzagen.

"Dat klinkt vervelend! Maar waarom schijnen ze niet?"

Benny zuchtte. "Dat weet ik ook niet. Lantaarnzwammen hebben een speciale stof in zich waarmee ze licht geven. Misschien zijn ze gewoon een beetje moe? Of vergeten ze het?"

"Wauw!" zei Daniëlle met grote ogen. "Dat klinkt magisch! Dus als het donker is, lijken ze op kleine sterren op de grond?"

"Ja, precies!" zei Benny "Maar let op! Lantaarnzwammen zijn mooi om naar te kijken, maar je moet ze met rust laten. Ze zijn geen eetbare paddenstoelen. "Waarom niet?"

Vroeg Milou nieuwsgierig. Nou," zei Benny, "Sommige paddenstoelen kunnen ons ziek maken.

En lantaarnzwammen zijn daar één van.

Het is beter om ze gewoon te bewonderen."

Milou knikte. "Misschien moeten ze gewoon een beetje aanmoediging krijgen!

Wat als we ze vertellen dat ze belangrijk zijn?"

"Ja!" riep Daniëlle enthousiast. "Laten we ze aanmoedigen!

Kom op, lantaarnzwammen, jullie kunnen het!"

De lantaarnzwammen trilden een beetje, maar gaven geen licht.

Benny keek hoopvol.

"Ik weet het niet... misschien hebben ze iets nodig om zich beter te voelen."

"Wat als we ze een liedje zingen?" stelde Milou voor. "Liedjes maken alles vrolijker!"

"Ja, laten we dat doen!" zei Daniëlle en begon te zingen:

♪ "Lieve lantaarnzwammen, kom en straal zo fel,
Jullie zijn de sterren die schitteren in het woud,
Geef ons licht in de nacht, dat maakt ons allemaal blij,
Lieve lantaarnzwammen, schijn voor jou en mij!" ♪

Terwijl ze zongen, begonnen de lantaarnzwammen zachtjes te gloeien.

"Kijk! Ze worden al een beetje lichtgevend!" zei Benny vol verbazing.

"Ja, ze zijn geweldig!" zei Milou. "

Lantaarnzwammen, jullie zijn de beste! Blijf stralen, alsjeblieft!"

Benny klapte in zijn pootjes van blijdschap. "Dank jullie wel, lieve meisjes!

Nu kan ik weer naar mijn holletje zonder bang te zijn in het donker."

"Geen probleem!" lachten Milou en Daniëlle samen.

"We zijn blij dat we konden helpen!"

En zo, met de lantaarnzwammen die nu fel straalden, liep Benny met een grote glimlach weg.

Milou en Daniëlle liepen hand in hand verder.

Klaar voor het avontuur en meer verrassingen in de jungle.

Terwijl ze verder het bos in liepen, zagen ze iets bijzonders.
"Wat is dat daar?" vroeg Milou,
En ze wees naar een grote, rode hangmat tussen de bomen.
"Ik weet het niet! Laten we kijken!" zei Daniëlle enthousiast.
Ze slopen voorzichtig dichterbij en tot hun grote verbazing zagen ze een koala die in de hangmat lag. De koala droeg een schattige slaapmuts en geeuwde luid.
"Zzz... Hmm... Wat een mooie dag om te slapen," mompelde de koala,
En draaide zich om in haar hangmat.
"Wat een schattige koala!" fluisterde Milou. "
Laten we niet te luid zijn, dan wordt ze niet wakker."
"Ja, laten we rustig voorbijlopen," zei Daniëlle,
Maar net toen ze voorbij wilden lopen, riep de koala:
"Hé, wacht even! Jullie daar!"
Milou en Daniëlle schrokken en keken snel om. "Ja?" vroegen ze tegelijk.
"Ik heet Lucy. Kunnen jullie me helpen? Ik ben zo moe en lui dat ik echt niet op kan staan."
Zei Lucy met een grote geeuw.
"Maar waarom ben je lui?" vroeg Milou nieuwsgierig. "Luiheid is toch niet oké?"
Lucy zuchtte. "Nou, ik vind het gewoon zo fijn om de ganse dag te slapen.
Dat is wat koala's doen. Maar ik heb een probleem.
Mijn favoriete snack, de eucalyptusbladeren,
hangen aan de boom daarboven. Ik kan ze niet zelf pakken."
Milou keek naar Daniëlle en zei:
"Misschien moeten we de bladeren voor haar plukken?"
Ja, dat klinkt goed! Maar we moeten haar wel vertellen dat luiheid niet oké is,"
Zei Daniëlle vastberaden.
Lucy keek een beetje sip. "Maar ik ben zo moe... Ik... ik wil gewoon slapen," mompelde ze
terwijl ze zich nog verder in haar hangmat nestelde.

Daniëlle stapte naar voren en zei: “We begrijpen het, maar als je altijd lui bent, mis je veel leuke dingen! Zoals het plukken van je favoriete bladeren!”

Lucy opende een oog en keek naar de twee meisjes.

“Maar ik hou zo veel van slapen... Het is zo lekker!”

Milou lachte. “Weet je, Lucy, slapen is leuk, maar samen spelen is nog veel leuker!

Kijk, als we jou helpen, kunnen we samen de mooiste bladeren plukken!”

Lucy dacht even na. “Hmm... wat voor bladeren?”

Daniëlle klapte in haar handen. “De grote, groene bladeren! Die zijn perfect voor een lekkere snack! ”En we kunnen ook een wedstrijd houden!” voegde Milou toe.

“Wie de grootste en mooiste bladeren ziet, wint!”

Lucy begon te glimlachen. “Oké, dat klinkt leuk! Maar... hoe gaan we dat doen?”

“Laat het aan ons over!” zei Daniëlle terwijl ze Lucy aan haar poot trok.

“Kom op, we gaan samen aan de slag!”

En zo begon het avontuur. Samen liepen ze naar de mooiste plekjes in het bos, waar de grootste bladeren groeiden.

Hier!” riep Milou, terwijl ze naar een flinke tak wees. “Kijk eens hoe groot die is!

”Wauw!” zei Lucy, nu helemaal wakker. “Die is echt groot! Maar... hoe plukken we hem? ”Dat is simpel!” zei Daniëlle. “Jij kunt omhoogklimmen en wij vangen de bladeren die vallen! Lucy

knikte en krom voorzichtig omhoog. “Dit is best spannend!” riep ze terwijl ze zich aan de takken vasthield. Milou en Daniëlle stonden beneden en vertelden haar wat ze moest doen.

“Kijk uit, Lucy! Daarboven heb je een heel mooi blad!”

“Ja, ik zie het!” riep Lucy. Ze reikte uit en... plukte het blad!

Het viel naar beneden en Daniëlle ving het met beide handen.

“Goed gedaan!” juichte Milou. “Nu nog een keer!”

Zo plukten ze samen bladeren, en Lucy merkte dat ze het helemaal niet saai vond om niet te slapen. Integendeel, het was leuk om samen te werken!

“Jullie hadden gelijk,” zei Lucy terwijl ze weer naar beneden kwam.

“Samen werken is veel leuker dan lui blijven liggen!”